

Midnight Mail : Rotterdammer Tanztheater ?

Amy Gale, Ton Lutgerink en Gerrit Timmers waren in België, op uitnodiging van het Vlaams Theatercircuit. Ze toerden met *Midnight Mail*, een voorstelling over dans en nog wat. Gale, Lutgerink en Timmers staan hier te lande onbekend vanwege de eerder vertoonde en in selecte kring fel toegejuichte produkties *A Circular Play*, *Let's Start a Magazine* en *The Tragic Tale of the Dog who Killed Himself*.

Midnight Mail is een conceptuele voorstelling of geeft althans de indruk dat het concept voorligt op de vormgeving. Eerder komt het aan op wat verteld wordt, dan op hoe men het vertelt. Niet de schoonheidszwangere beweging is van belang, wèl de beweging. Een en ander maakt dat de balletliefhebber wellicht geschokt wordt door het bruute, soms anti-esthetische van dit danstheater. Moge hij ontvankelijk zijn voor de zeg maar innerlijke kracht die uit deze dans blijkt, een zelfde energie die men ervaart bij Pina Bausch of bij Anna Teresa De Keersmaeker.

Midnight Mail zet zo een vijf kwartier over een dertigtal scènes: min of meer autobiografische notities, aforismen en statements, handelend over moderne dans, over de USA (Amy Gale is New Yorkse; zij verblijft en werkt sedert een aantal jaren in Nederland) en over het moderne leven. Het soms pointeloze, vaak onafge, altijd onverwachte of briljante van snelle notities, werkt door in elke scène, bepaalt de structuur van de voorstelling en geeft er het vivante ritme van aan. De scènes op zich zijn wellicht te dun gespoeld dan dat ze breedvoerig konden uitgewerkt, zo op een rijtje gespeeld, bieden ze een caleidoscopische rijkdom.

Kunst die handelt over kunst, noodt vaak tot geeuwen. Anders is het met *Midnight Mail* en de verklaring is even eenvoudig als voor de hand liggend: Gale, Lutgerink en Timmers behandelen hun thema met afstandelijke ironie. 'I don't know, you don't know' zegt Amy Gale op een bepaald moment. Het klinkt als een motto en is alleszins reëler dan de loze formule 'I'm okay, you're okay' die eind van de jaren zestig in de alternatieve psychiatrie werd gelanceerd. Op een ander moment roept zij met gespeelde afschuw uit: 'Is this modern dance?'. Gerrit Timmers, een halve meter boven de dansvloer liggend, in een precair evenwicht op een 'truttige' vaas en een wankel krukje, biedt de toeschouwer inzicht in 'de negentien-

de eeuwse stoffering van mijn geest, dat is de idee dat je over alles zou kunnen nadenken.' 'Moderne dans,' besluit hij droogjes zijn exposé, 'daar denk ik vaak aan.' In dezelfde scène laat Timmers de Nederlandse recensent Jac Heyer zeggen: 'Jouw voorstellingen gaan alleen over het is waar en het is niet waar.' 'Nee', verbetert Timmers hem, 'over het is waar en het is niet waar en voor hoe lang.' Ton Lutgerink, naar eigen zeggen in de voorstelling aanwezig alleen 'omwille van zijn positieve uitstraling,' oppert lakoniek: 'modern is wat weer eens een stapje verder gaat.' Gaat *Midnight Mail* een stapje verder?

Midnight Mail integreert diverse disciplines: dans (het soort 'autobiografische dansen' als bijvoorbeeld Pina Bausch toont in *Walzer*), verbaal theater (van een ontwapenende eer-

lijkheid; zie Koot en Bie in hun meest autobiografische sketches), beeldende kunst (de magnifieke in Nieuwe Wilden-stijl fors geborstelde decordoeken en danstapijten van ontwerper Tom van den Haspel), muziek (een fraai Laurie Anderson-achtig nummer van het trio en een muzikaal citaat van Meredith Monk) en mode (de met smaak gekozen kostuums en de rekwi-sieten, nauw aanleunend bij wat tegenwoordig opgeld maakt als neo-design). Al deze disciplines evolueren ogenschijnlijk los van mekaar maar je vermoedt een irrationeel, absurd-associatief verband. Op dezelfde manier waarop je de krankzinnige associaties van een Stuart Sherman (in België tijdens Kaaitheater '79; in '80 op tournee in het Vlaams Theatercircuit) gefascineerd en geamuseerd volgt, zonder dat je een rationele uitleg in huis hebt.

Midnight Mail: artistieke twijfels kunstig verpakt en met verrukkelijke ironie gepresenteerd. Gaat het niet een stapje verder, het neemt je alleszins onder de arm.

Johan Wambacq

Midnight Mail
Foto J. Linders